

[Henry Christensen.]

finansår, der begynder om ganske få uger; derfor er de betragtninger, der er gjort gældende over for budget- og økonomiministeren, rimelige, og jeg må for mit og for venstres vedkommende sige, at vi har ganske bestemt den opfattelse, at der må være en helt nødvendig sammenhæng i den udgiftspolitik, vi begynder på om 3 uger, og de planer, man vil anlægge for en mere langsigtet periode.

Simonsen: Jeg vil gerne først sige — jeg tror også, jeg gav udtryk for det i mit første indlæg — at vi selvfølgelig er fuldstændig klar på, at det er op til regeringen selv, hvorvidt den vil agere julemand i denne situation; jeg søgte bare at påpege urimeligheden i det, man gjorde, og det manglende argument for, at man netop på dette tidspunkt, når man samtidig har sparebestræbelserne hængende over hovedet, tager et sådant initiativ.

Det er da rigtigt, som socialministeren siger, at den tidligere regering, da den forhøjede dagpengebidragene, gjorde det med 35 pct., nemlig fra 50 kr. til 67 kr. 50 øre. Men der er bare den væsentlige forskel, at det skete i forbindelse med afslutningen af overenskomsterne i 1969 og altså var en aftale, som man indgik med arbejdsmarkedets parter. Denne forhøjelse, som finder sted i loven om den offentlige sygeforsikring, har til formål at justere i henhold til lønudviklingen, så vidt jeg forstår.

Lad mig så sige om harmoniseringsbestræbelserne — det er også et svar til hr. Finn Christensen — at jeg har ikke talt om harmonisering på et lavere niveau, men jeg har talt om, at hvis man er enig i selve begrebet harmonisering, og det har jeg givet udtryk for at vi var, så forsvinder logikken, når man forhøjer arbejdsløshedsforsikringen fra 80 pct.s dækning til 90 pct. og dernæst siger: så tager vi det, der ligger langt nede, og harmoniserer det helt op på det højeste plan; det er for mig manglende logik. Når vi skal tage almindelige samfundsøkonomiske hensyn, var det da naturligt, at vi først gennemførte harmoniseringen op til det højeste niveau af det, vi befinder os på i dag, og ikke i forhold til de lovforslag, som kommer frem på folketingets bord.

Jeg synes i og for sig, det er meget beklæ-

geligt, at vi kan blive nødsaget til på grund af den økonomiske situation, vi står i, at tage så skarp afstand fra forslag, som jo også indeholder principper, der ligger i det konservative folkepartis program, men som vi agter at gennemføre i trit med den økonomiske udvikling.

Derefter vil jeg gerne sige til økonomi- og budgetministeren, at jeg er enig i, at vi ikke skal have en økonomisk debat i forbindelse med dette dagpengeforslag. Men ministeren kan da ikke fortænke os i, at vi, når vi skal tage stilling til en lovgivning, som vil koste 250 mill. kr., hvoraf staten skal betale de 90 pct., så også må drage paralleller til den almindelige økonomiske debat, ligesom vi må tage hensyn til det almindelige prioriteringsønske, hvis vi skal klare forholdene på en fornuftig måde.

Jeg håber, at i særdeleshed økonomi- og budgetministeren vil lytte til de mange advarsler, som i denne tid kommer fra fremtrædende økonomer. Jeg vil også gerne slå fast, at vor baggrund for at gå ind i samarbejdet for virkelig at opnå besparelser er selvsagt, at regeringen så ikke, samtidig med at disse forhandlinger finder sted, fremsætter det ene lovforslag efter det andet, hvis gennemførelse vil bevirke, at statsbudgettet stiger med mange hundrede millioner kroner. Det kan ikke være en rimelig måde at køre disse ting igennem på. Skal der være en virkelig idé i denne diskussion, må det ligge stille med hensyn til udgiftkrævende forslag, og så må man have lejlighed til i en diskussion at prioritere i al almindelighed på dette område.

Ordet arbejdsløshed er blevet nævnt her i dag. Vi kan selvfølgelig alle sammen blive enige om, at jo bedre betingelser der kan etableres for borgerne i samfundet, des bedre er det. Men vi ved også, at så enkel er situationen ikke. Det, det drejer sig om, er, hvorvidt vi bringer vor økonomi i en situation, så vi får en stadig stigende arbejdsløshed. Og er der nogen, der så bliver ramt, er det i hvert fald de lavtlønnede, som regeringen argumenterer meget stærkt for i forbindelse med dette lovforslag. Det, der må være udgangspunktet og det afgørende, er at have fuld beskæftigelse i samfundet, og det bevirker i hvert fald, at vi i hele statens budgetlægning er nødsaget til at fare med varsomhed.